

Eivissa, la fàbrica de música

Més enllà de les disbauxa i les festes, l'illa produeix i exporta a tot el món els ritmes més avantguardistes, amb milers de còpies venudes cada any.

Eivissa és una illa de música. Durant l'estiu, les discoteques funcionen a tot ritme i són l'eix central de la temporada turística, amb una projecció mundial que atreu milers de persones des de tot el món. En aquests temples musicals es ballen les músiques més avantguardistes, s'hi experimenten nous sons i són el banc de proves d'allò que es comercialitzarà més tard a tot el planeta.

El *house* i les seues variants són la base de la cultura musical d'Eivissa. Des del *house* pur fins a l'*electro-house* o, el més modern de tot, el *tecno*,

“que és música electrònica pura i molt dura, difícil de ballar per a algú en un estat normal”, com explica Juan Suárez, una de les persones més notables dels ambients musicals de l'illa i conegut relacions públiques dels famosos que hi arriben.

Es tracta, efectivament, de ritmes trepidants, que són escoltats a tot volum i en multitud, preferiblement en locals grans, com ara Space o Privilege, dues de les sales més destacades de l'illa.

Suárez afegeix que “Eivissa és un laboratori on s'experimenta cada nit la música que es comercialitzarà poste-

riorment. Madonna, abans no sortís el seu darrer disc, va fer-lo arribar a unes quantes discoteques d'Eivissa perquè el provassin, a veure com reaccionava la gent”.

Tot això, però, no seria possible sense gent amb nom i llinatges. Són els disc-jockeys (o dj), les empreses que editen els discs, els estudis on s'enregistren i les discoteques. Els primers ja són molt lluny de ser aquells nois que posaven la música amablement i cobraven només unes propines. Els disc-jockeys d'Eivissa són autèntiques celebritats que cobren molts de diners (6.000 euros l'hora, en alguns casos) i que es mouen envoltats per una aurèola de fama i amb multitud de seguidors. Molts turistes que entren a les discoteques han agafat un avió des de Londres o Berlín només per sentir un determinat disc-jockey durant dues o tres hores i, després, tornar-se'n a ca seua.

Un d'aquests nous artistes és Alfredo, que acaba de fer un recopilatori amb Ministry of Sound que sortirà ben aviat a Anglaterra, tot i que a Eivissa ja es pot trobar i és el disc de house més venut. Alfredo és el disc-jockey més famós i més llegendari d'Eivissa, perquè, a 60 anys, és reconegut com el pare de tots els altres.

Pipi, Oliver, Cèsar de Melero o Javi Munoz són més disc-jockeys locals, anomenats en l'argot dj's residents. I després hi ha el que vénen de fora, com ara l'holandès Armind van Buuren, que molts consideren el més important del món.

La segona part d'aquesta indústria és, obviament, les sales de festes, perquè si no hi fossin no hi hauria música, o bé seria òrfena del temple natural. Es treballen aquests disc-jockeys i on el públic emet el veredict, omplint-les cada vegada més multitudinàriament. Es tracta fonamentalment de Space, Privilege, Pachà i Amnèsia, els quatre punts cardinals del panorama musical eivissenc, als quals s'afegeixen alguns de més recents.

La tercera pota de la taula la integren els estudis d'enregistrament. S'hi fabrica físicament la música que després es multiplicarà en forma de CD i es distribuirà pertot arreu. El precedent que sempre esmenten els entesos locals és els estudis Mediterráneo, que funcionaren durant els anys 80 i representaren l'inici d'aquesta indústria. Franky goes to Hollywood va ser un dels grups que hi va enregistrar la feina, entre més cantants destacats d'aquell moment.

Avui, el panorama dels estudis s'ha diversificat, s'ha tecnificat i ha augmentat. La digitalització musical ha fet proliferar per tota l'illa locals dins habitatges particulars al camp, on hi ha un estudi. És el cas del compositor germànic-romanès Michael Cretu, d'Enigma, que té una gran sala dedicada a aquestes feines a la seua mansió de Santa Agnès, tot i que la casa té ordre d'enderroc perquè fou construïda il·legalment.

Un altre artista amb estudi aquí és el guitarrista de Duran Duran, Andy Taylor, que té previst de portar-hi ben aviat músics destacats per fer noves feines.

Però els qui realment produeixen i

distribueixen en massa aquesta música són els segells musicals, les empreses discogràfiques. La reina és Café del Mar. Va començar essent una simple cafeteria al costat de la mar, al poble de Sant Antoni. Era l'any 1978. Aleshores el local era buit. Un home que vivia al pis de dalt, Ramon Guiral, va pensar que fóra una bona idea de comprar-lo i "posar banda sonora a l'espectacular posta de sol que cada tarda es veu des d'aquí", explica Guiral, que encara mena la cafeteria. Milers de turistes trien aquest tram de costa per a contemplar el crepuscle mentre escolten les melodies tranquil·les i relaxants de Café del Mar, amb la qual cosa demostren que no tot és house a Eivissa.

Café del Mar, amb el temps, s'ha convertit en una de les principals discogràfiques de l'estat espanyol. Ja ha

va York, Los Angeles i a tota Europa. Milers de persones d'arreu gaudeixen dels seus ritmes. La primera tirada de cada CD no baixa de 80.000 exemplars i, al final, se'n poden haver venut més de 200.000 còpies de cadascun.

Però hi ha més segells locals. De fet, cada discoteca en té un, que ven fora la seua producció. Però també n'hi ha d'independents i d'acabats de néixer, com és el cas de S'Hort Records i Extremely House Music, engegats el 2005 i el 2006, respectivament, i que ja han editat un total de 16 treballs. Guillem Morro i Ernesto Altés en són els responsables. Altés, disc-jockey resident a Privilege, afirma que a Eivissa "hi ha un gran nombre d'artistes que fan música electrònica i hi ha una cultura musical que augmenta d'any en any".

És, en definitiva, un panorama ric

El Temps
El Café del Mar, a Eivissa

editat 36 discs, molts dels quals amb el característic estil chill-out, apropiat per a les postes de sol que han donat fama al local i a l'indret: ses Variades de Sant Antoni. Un dels treballs que més èxit ha tingut és la sèrie Classic, enregistrada amb la Filharmònica de Praga, tot i que Guiral remarca que donen prioritat als artistes joves i nous, "sempre que portin temes ben treballats".

Avui, els discs de Café del Mar són als aeroports de Hong Kong, Bali, No-

i en expansió constant, que demostra que l'estiu eivissenc no és sols platja i gresca nocturna, sinó també una forma de cultura compartida per milers de ciutadans de tot el planeta, que tenen aquí un referent comú. I és una indústria les xifres de la qual són difícils de calcular, però que són prou importants per a pronosticar un futur de creixement a aquesta fàbrica de música.

Joan Lluís Ferrer